स्वज्ञातिं मूषिका प्राप्ता स्वज्ञातिदुरतिक्रमा ॥२२२॥

अथ रक्ताक्षवचनमनादृत्य तैः स्ववंशविनाशाय स स्वदुर्गमुपनीतः। नीयमानश्चात्तलीनिमवहस्य स्थिरजीवी व्यचिन्तयत्।

हन्यतामिति येनोक्तं स्वामिनो हितवादिना।
स एवैको ऽत्र सर्वेषां नीतिशास्त्रार्थतत्त्ववित् ॥२२३॥ ५

तद्यदि तस्य वचनमकरिष्यनेते। ततो न स्वल्पो ऽप्यनर्थो ऽभविष्यादेतेषां। अथ दुर्गद्वारं प्राप्यारिमर्दनो ऽब्रवीत्। भो भो हितैषिणो ऽस्य स्थिरजीविनो यथासमीहितं स्थानं प्रयच्छत। तच्च श्रुत्वा स्थिरजीवी व्यचिन्तयत्। मया तावदेतेषां बधोपायश्चिन्तनीयः। स मया मध्यस्थेन न साध्यते। यतो मदीयमिङ्गितादिकं विचारयन्तस्ते ऽपि साव १० धाना भविष्यन्ति। तद्दुर्गमधिश्रितो ऽभिप्रेतं साधयामि। इति निश्चित्योलूकपतिमाह। देव युक्तमिदं यत् स्वामिना प्रोक्तं। परमहमपि नीतिज्ञस्तेहितश्च। यद्यप्यनुरक्तः शुचिस्तथापि दुर्गमध्य आवासो नार्हः। तदहमत्रैव दुर्गद्वारस्थः प्रत्यहं भवत्पादपद्मरजः पवित्रीकृततनुः सेवां करिष्यामि। तथेति प्रतिपन्ने प्रतिदिनमुलूकपतिसेवकास्ते १५ प्रकाममाहारं कृत्वा उलूकराजादेशात् प्रकृष्टमांसाहारं स्थिरजीविने प्रयच्छन्ति। अथ कतिपयैरेवाहोभिर्मयूर इव स बलवान् संवृत्तः। अथ रक्ताक्षः स्थिरजीविनं पोष्यमाणं दृष्ट्वा सविस्मयो मन्त्रिजनं राजानं च प्रत्याह। अहो मूर्खो ऽयं मन्त्रिजनो भवांश्च। इत्येवमहमवगच्छामि। उक्तं च। २०

पूर्वं तावदहं मूर्खो द्वितीयः पाशबन्धकः।
ततो राजा च मन्त्री च सर्वे वै मूर्खमण्डलं ॥२२४॥

ते प्राहुः। कथमेतत्। रक्ताक्षः कथयति। अस्ति कस्मिंश्चित् कथापर्वतैकदेशे महान् वृक्षः। तत्र च सिम्भुकनामा को ऽपि पक्षी प्रति ॥१३॥ वसति। तस्य पुरीषे सुवर्णमुत्पद्यते। अथ कदाचित् तमुद्दिश्य व्याधः २५